

Roderick Gordon & Brian Williams

Špirála brôzy
PŮDZEMÍ

FRAGMENT

PODZEMIE

Špirála hrôzy v Podzemí

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Podzemie – Stratený svet v Podzemí

Podzemie – Hlbšie v Podzemí

Podzemie – Voľný pád v Podzemí

Podzemie – Súboj v Podzemí

Roderick Gordon, Brian Williams
Podzemie – Špirála hrôzy v Podzemí – e-kniha
Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Špirála brôzy
v
PODZEMÍ

Špirála brôzy v PODZEMÍ

Roderick Gordon

FRAGMENT

Mrazivá hmla uprostred novembra

Dolu vodou, dolu vodou

Keby tak cesty boli rovnejšie

Na paniku je času dosť

skladba *Na paniku je času dosť* od skupiny Wire,
album *154* z roku 1979

Existuje bod, v ktorom bod neexistuje.

Kniha množenia, pätnáste storočie
preklad rumunského originálu

PRVÁ ČASŤ

Fáza

Kapitola I

B^{um}. Okrem hluku a zvieravého strachu z fyzického zranenia je na výbuchu najstrašnejšia milisekunda, v ktorej sa celý svet roztriešti. Akoby sa samo tkanivo času a priestoru rozplietlo a človek cezeň padal a netušil, čo leží na druhej strane.

Keď sa plukovník Bismarck prebral, ležal rozpleštený na mramorovej dlážke. Na okamih nebol schopný pohybu, akoby mu ho telo zakázalo. Akoby vedelo viac než on.

Hoci tu vládlo úplné ticho, plukovník ho nespochybňoval. Nepociťoval znepokojenie ani potrebu rýchlo konať. Uprene hľadel na rozbitý strop, kde sa pohojdávali snehobiele kusy omietky. Zaujal ho ich pohyb – dozadu a dopredu, dopredu a dozadu – akoby sa ocitli vo vánku. Ešte viac ho fascinoval pohľad na to, ako sa niektoré časti odlamovali a pomaly padali na dlážku vedľa neho.

Začal sa mu vracat sluch.

Rozoznal zvuk, ktorý mu pripomenul ťukanie ťaťľov.

„Vater,“ vyslovil a spomenul si, ako chodil s otcom na lovecké výpravy do džungle v okolí Novej Germánie. Niekedy boli preč celý týždeň, spávali v stane a poľovali na zver.

Bola to upokojujúca spomienka. Plukovník uprostred trosiek po výbuchu vzdychol, akoby na svete nemal jedinej starosti. Znovu začul klopot, stále z veľkej diaľky. Nespojil si ho s rýchlou paľbou automatických zbraní.

Potom budovou Kráľovskej mincovne otriasol druhý výbuch.

Plukovník zavrel oči pred oslepujúci zábleskom, svetlo bolo rovnako jasné ako slnko v strede Zeme.

Brutálne ho ovalila tlaková vlna a z pľúc mu vysala vzduch.

„Was ist...?“ klesol plukovník a stále ležal na chrbte, keď miestnosťou preleteli úlomky skla a zacinkali na leštenom mramore okolo neho.

Vtom si uvedomil, že niečo nie je v poriadku. Nielenže všetko rýchlo zahalil dusivý čierny dym, ale mal pocit, že ho má aj plnú myseľ.

„Wie komme ich hierher?“ povedal a pokúšal sa to pochopiť.

Vôbec netušil, ako sa sem dostal. Podľa poslednej spomienky, ktorá bola taká konkrétna, aby sa na ňu dalo spoľahnúť, na nich zaútočili v Novej Germánii. Spomenul si, že ho zajali styxovia, no potom – pripadalo mu to zvláštne – si pamätal len purpurové svetlo. Nie, vlastne purpurové svetlá, bolo ich mnoho, horeli tak intenzívne, že jeho spomienky boli v porovnaní s nimi matné.

Nejasne si spomínal na dlhú cestu k zemskému plášťu a potom už mal pamäť deravú, až kým sa neocitol v nákladiaku s oddielom svojich novogermánskych jednotiek. Odviezli ich do veľkej budovy – fabriky. S ňou sa spájalo niečo, čo mal urobiť a čo mu zotrvalo v prednej časti mysle. Taká životne dôležitá úloha, že dostala prednosť pred všetkým ostatným, dokonca aj pred jeho vlastným prežitím.

No práve v tejto chvíli nevedel prísť na to, čo to bolo za úlohu. A nemal čas ďalej nad tým uvažovať, lebo ho prebral výstrel. Posadil sa a sykol, hlava ho ostro zaboľela tam, kde si ju udrhel o dlážku. Kašlal a dusil sa štipľavým dymom, vedel, že najskôr sa musí dostať do úkrytu.

Preliezol k dverám, kde bol dym menej hustý, a zistil, že sa nachádza v kancelárii s vysokým stropom a stolom, na ktorom stála váza s kvetmi. Kopancom dvere zavrel, zostal za nimi ležať a prezrel sa. Vlasý mal vlhké od zranenia na temene, ale nevedel určiť, či je to vážne – pokožku okolo rany mal necitlivú a zo skúsenosti vedel, že všetky zranenia hlavy veľmi krvácajú. Rukou si prešiel po zvyšku tela a nenašiel ďalšie rany. Nebol v uniforme, mal na sebe kabát a civilné šaty, ktoré nespoznával. No mal aspoň svoj vojenský opasok a v puzdre svoju pištoľ. Vytiahol ju a jej váha v ruke ho upokojila. Niečo, čo poznal. Čakal a počúval zvuky na opačnej strane dverí.

Dlho čakať nemusel. Po krátkej prestávke zachytil angličtinu a škripanie bagančí v troskách na chodbe, kde bol predtým. Nieкто vrazil do

dverí a vtrhol dnu. Muž v čiernom, s nápisom POLÍCIA na hrudi. Mal na sebe plynovú masku a prilbu a bol ozbrojený automatickou zbraňou, akú plukovník Bismarck ešte nevidel.

Plukovník policajta prekvapil, ramenom ho zovrel pod krkom a stískal ho, kým muž nezamdlel. Policajtova vyslačka chrapčala, kým mu plukovník vyzliekol uniformu a obliekol si ju. Keď si nasadil plynovú masku, uvedomil si, že z rany na hlave krváca ešte viac, no teraz sa nemal čas tým zapodievať.

Prezrel si zbraň a zistil, že ovládanie je veľmi jednoduché. Potom vyšiel z kancelárie a spravil pár krokov do čierneho dymu, no ocitol sa zoči-voči ďalšiemu policajtovi v rovnakom taktickom výstroji. Keď sa im stretli pohľady cez šošovky plynových masiek, policajt mu dal rukou znamenie, no plukovník nevedel, ako má odpovedať. Policajtovi sa v očiach zjavila otázka. Plukovník si myslel, že jeho identita sa prezradila, a začal v rukách dvíhať útočnú pušku H&K.

Zachránil ho ďalší výbuch, ktorý sa prevalil chodbou a zmietol ho z nôh. Plukovník sa omámene pozbieral a vytackal sa cez hlavný vchod, kde na poškodených verajach dvere viseli nakrivo. Takmer stratil rovnováhu, keď minul schod, a zatackal sa na chodníku pred budovou.

Prudko zastal.

Ocitol sa pred kordónom ozbrojencov – bolo ich priveľa, aby ich mohol premôcť. Všetci striehli za opustenými vozidlami alebo za štítmí a mali ho v laserových mieridlách.

Nebol pripravený na to, čo sa udialo. Krútila sa mu hlava a ešte stále mal otupené zmysly, a tak nereagoval, keď mu vytrhli pušku. Zároveň ho dvaja policajti bleskovo zrazili z nôh a odniesli.

„To je v pohode, kamoš, neboj sa. Zoženieme ti pomoc,“ povedal mu súcitne policajt po jeho ľavej strane. Druhý tiež niečo zamrmľal, ale plukovník to nezachytil.

Jeho sprievodcovia mu sňali prilbu a plynovú masku. „Ty nie si od nás,“ povedal policajt, keď uvidel plukovníkovu zakrvavenú tvár.

„Ten bude z tímu E – vidiečan,“ povedal druhý. No plukovník nepočúval. O necelých šesť metrov ďalej ležalo na chodníku telo. Okolo neho sa v kruhu smiali a vtipkovali policajti a jeden z nich doň šťuchol špičkou baganče. Plukovník mŕtveho okamžite spoznal. Bol to Novogermán

z jeho pluku. Poznal ho aj jeho manželku – nedávno sa im narodila dcéra. Plukovník sa pokúsil vytrhnúť dvom policajtom, čo ho podopierali, ale tí to pochopili ako prejav hnevu.

„Áno – do hodiny dostaneme aj ostatných,“ zavrčal väčší z dvoch policajtov drsný sľub. „Neviem, kto sú tí sviniari, ale štyroch sme už našli.“

Plukovník sa stále mykal a tentoraz prehovoril druhý policajt. Slová sa z neho trhane sypali, akoby mal každú chvíľu vybuchnúť od hnevu: „Pokojuje, kamoš. Neboj sa, my to dokončíme.“

Plukovník zamrmľal: „Áno.“ Uvedomil si, že ak sa nechce dať odhaliť ako jeden z nepriateľov, musí hrať úlohu ich kolegu. Dovolil dvom policajtom, aby mu pomohli prejsť na koniec Threadneedle Street a potom do bočnej ulice, kde čakali sanitky.

„Postarajte sa oňho, dobre? Zasiahol ho posledný výbuch,“ prikázal jeden z policajtov ošetrovateľovi. Nechali ho tam a rozbehli sa naspäť k centrálnej banke.

V sanitke začal ošetrovať plukovníka prezerať. „Pekné fúzy,“ povedal mu. Podľa toho, ako sa mu triasli ruky, bolo jasné, že mladý ošetrovateľ ešte nikdy takúto akciu nevidel. Vyčistil ranu na plukovníkovej hlave a dokončoval obväz, keď sa na konci ulice ozvali výkriky. Na nosislách prinášali ďalších ranených. Ošetrovateľ sa im rozbehol na pomoc a plukovníkovi sa naskytla príležitosť, na ktorú čakal. Hoci bol ešte stále trochu omámený, vystúpil zo sanitky a odkráčal preč.

Keďže na okolí bolo toľko uniformovaných ľudí – policajtov a čoraz viac aj vojakov –, plukovníka si nikto nevšimol. Držal sa v bočných uličkách a zastal, až keď zbadal vchod na zadnej strane jednej z veľkých úradných budov. Za otvorenou bránou videl rampu, ktorá viedla dole do podzemného parkoviska. Plukovník doň zišiel a skúšal dvere na autách, či nenájde nezamknuté vozidlo, keď sa vtom zjavil muž v pásikavom obleku. Zamieril rovno k veľkému terénnemu autu a práve, keď do kufru nakladal dva kufríky, plukovník ho omráčil. Vymenil policajnú bundu za sako omráčeného, zložil ho vedľa kufríkov a zabuchol dvere kufra.

Hoci doteraz šoféroval len autá s volantom na ľavej strane, bez problémov prešiel s vozidlom cez rampu a do ulíc. Keď sa zaradil do kolóny áut, čo odchádzali z chaosu v City, prehrabal sa v ukoristenom saku. Našiel peňaženku, vybral z nej kreditky a vysypal ich na sedadlo spolu-

jazdca. Potom našiel vodičský preukaz, na ktorom bola podľa všetkého domáca adresa omráčeného, a začal si všímať značky naokolo. Hoci netušil, ako nájde cestu k domu toho muža, bol už mimo bezprostredného nebezpečenstva, a nemusel sa tak veľmi ponáhľať.

Dotkol sa ovládača na konzole vedľa svojho sedadla a na prístrojovej doske sa objavilo biele logo BMW. Usmial sa. Po niekoľkých kliknutiach sa dostal k zabudovanému GPS. Okamžite zadal smerovacie číslo z vodičského preukazu. Keď autoritatívny ženský hlas odrecitoval pokyny, plukovník prikývol a na tvári sa mu zjavil ešte širší úsmev.

„*Bayerische Motoren Werke*,“ vydýchol a obdivne prešiel rukami po luxusnom koženom okraji volantu. „*Ausgezeichnet*.“ Plukovník túto značku dobre poznal – jeho otec vo Veľkej vojne riadil lietadlo BMW.

To z vonkajšieho sveta, čo dosiaľ plukovník objavil, mu bolo také známe, až sa takmer mohol tváriť, že je stále v Novej Germánii. No na ostatné veci si bude musieť zvyknúť. Napríklad gravitácia tu bola taká silná, že každý krok si vyžadoval námahu, akoby mal na tele olovenú záťaž.

A slnko...

Prižmúrenými očami hľadel cez tmavé predné sklo a obdivoval ohnivú guľu, čo visela na nebesiach, oveľa menšia a slabšia ako večne planúce a vždy prítomné slnko, ktoré poznal celý svoj život. Ani teraz nebolo rovno nad hlavou a ako zázrak vnímal, že zapadne za obzor s príchodom noci, s príchodom tmy.

A ľudia na uliciach. Ľudia všetkých rás. Díval sa, ako sa starší černochoť potkol a spadol. Okamžite mu šla na pomoc beloška.

V Novej Germánii žila iba jedna rasa, hoci to nebolo vedomé rozhodnutie jej vodcov, ale vyplynulo to z okolností jej vzniku. Plukovník Bismarck zároveň veľmi dobre vedel o zverstvách, ktoré sa páchali vo vojnovom Nemecku. Pri pohľade na zmes ľudí, čo opúšťali City, sa usmial. Naozaj sa nachádza v osvietenej civilizácii.

Chodte tristo metrov ku kruhovému objazdu na Old Street, potom odbočte na druhej odbočke, diktovala mu mechanicky gépéeska.

Plukovníka síce styxovia uniesli z jeho vlasti a vrhli ho do tohto nového a cudzieho prostredia, ale nechystal sa kapitulovať. Vedel si poradiť. Vedel, ako prežiť.

A okrem toho mal nevybavené účty.

Kapitola 2

„Dofrasa!“ zaznel tichý hlas do hustého šera v domčeku na Parryho panstve. Keby niekto videl, ako rýchlo muž prešiel k oknu pokrytému pavučinou, neuveril by vlastným očiam. Keď odhrnul otrhaný záves, svetlo prefiltrované dažďom mu dopadlo na tvár – na tvár šesťdesiatnika.

Nebola to však normálna tvár; pokožka bola mierne zdvihnutá v sérii sústredných kruhov, ktoré sa mu šírili okolo očí. A na čele mal mriežku vrások, ktoré mu siahali za spánky a pod uši. Akoby mu cez pokožku lozili červy a zanechávali za sebou stopy.

„Dopekla, kto to je?“ zamračil sa muž. Chlopne ušianky si pritiahol tuhšie na uši, až v nich zapraskala kovová fólia. Zopakoval otázku a pomaly cúvol od okna.

„Stoj!“ zavrčal Chester, keď sa Will po chodníku pred nimi rozbehol k bráne.

Will zastal a pozrel na digitálky, neuvedomoval si, aké ťažkosti spôsobuje nevinný elektronický prístroj mužovi v tme. „Prečo? Bežíme len asi tridsať minút,“ povedal Chesterovi. Až potom medzi stromami zbadal machom pokrytú strechu domčeka, ale priateľovi to nespomenul.

„Polhodinu?“ odfrkol Chester a zažmurkal, lebo mu do očí mrholilo.

„Áno. Čo keby sme zistili, kam vedie?“ povedal Will a pozrel na chodník. „Alebo už máš dosť? Môžeme to zabaliť a vrátiť sa do domu,“ navrhol.

„Nehrozí. Aspoň u mňa teda určite nie,“ odvetil Chester podráždene. Ukázal na značku na bráne. „Tu je však napísané: *Nebezpečná zóna. Zákaz vstupu.*“

„Zákaz vstupu? Kedy nás také niečo zastavilo?“ povedal Will a okamžite preliezol cez bránu. Chester ho nevelmi nadšene nasledoval.

„Práve chytám druhý dych,“ zaklamal.

„Dobre, tak si dajme preteky k tamtomu lesu,“ vyzval ho Will a v hustom daždi zrýchlili.

Chester sa pokúšal udržať s kamarátom tempo. „Myslel som si, že aj doteraz sme sa pretekali,“ zavrčal.

Drake bol preč už takmer mesiac a Parry v jeho neprítomnosti chlapcov skúšal, posielal ich behávať a učil ich cvičiť s činkami v staromódnej posilňovni v pivnici. Parryho predstava o telesnom cvičení vychádzala z rokov strávených v armáde, takže im dával zabráť, ale nesťažovali sa, lebo si netrúfali odmietnuť starca a okrem toho im rýchlejšie ubiehal čas v úkryte pred styxmi.

Šmýkali sa v blate a postupovali po chodníku, až Chester zachripel: „Prestávka. Nepriaznivé poveternostné podmienky!“

Uchýlili sa pod starý brest, aby ich konáre aspoň trochu ochránili pred dažďom.

„V týchto handrách vyzeráme ako dvaja trestanci na úteku,“ zasmial sa Will pri pohľade na hrubé sivé tepláky, ktoré im dal Parry.

„Presne tak,“ prisvedčil Chester. „A tenisky vyzerajú ako z kamennej doby.“ Podupkal nohami a pokúšal sa otriasť blato z ťažkých čiernych pláteniek, potom sa poobzeral po stromoch, kde už bolo vidieť prvé znaky jesene. „Zvláštne – celý čas pod zemou som vôbec netušil, kde sa nachádzam. No teraz som na Povrchu a zase neviem, kde som.“

„No,“ začal Will zamyslene, „je tu nadpriemerné množstvo zrážok – možno preto, lebo vietor prichádza sponad vody, možno dokonca sponad mora.“ Rukávom si z tváre utrel vlhkosť. „Áno, asi sme blízko pobrežia. Mohol by to byť Wales alebo Škótsko.“

Na Chestera to urobilo dojem. „Vážne? Ty to vieš?“

Will sa zasmial. „Nie,“ priznal.

„Si somár,“ povedal Chester.

„Možno, ale rýchlejší somár ako ty,“ odvetil Will a znovu sa rozbehol.

„To sa ešte uvidí!“ zvolal Chester Willovi za chrbtom. Bol Willovi v päťách, keď vbehli do zákruty na zablatenom chodníku a ocitli sa zoči-voči mužovi s puškou v rukách.

„Dobrý deň,“ povedal muž, keď Will prudko zabrzdil, až doňho Chester narazil. Puška bola zalomená – tak ako treba správne nosiť zbraň, keď sa nepoužíva -, takže chlapci sa nevyplašili. Muž im pripadal starý, jeho vráskavá pokožka mal od slnka tmavohnedý odtieň a riedke vlasy mal takmer rovnako biele ako Will.

„Vy ste veliteľovi hostia, však?“ povedal muž. Mal na mysli Drakovho otca a Will si hneď uvedomil, že je to určite starý Wilkie, záhradník, ktorý sa stará o panstvo.

Will pomaly prikývol, nebol si celkom istý, ako má odpovedať. „A vy ste určite... ehm... pán Wilkie?“

„Presne tak, ale volajte ma, prosím, starý Wilkie. Všetci ma tak volajú,“ povedal muž. „A toto je moja vnučka Stephanie.“

„Steph,“ opravil ho dievčenský hlas. Dievča, ktoré sa pred nimi zjavilo, malo asi pätnásť alebo šestnásť rokov a bledú pehavú tvár. Trochu opovrhlivo na nich zazrela, ale viac nepovedala a popravila si na ruke zväzok zastrelených bažantov, akoby ju ulovená korisť zaujímala viac ako oni dvaja.

Starý Wilkie na dievča pozrel s hrdým výrazom. „Stephanie sem občas chodíva na víkend. Študuje v Benendene, viete? Veliteľ je ozajstný džentlmen – platí jej školné...“

„Starký!“ zahriakla ho Stephanie, zvrtila sa na štíhlych nohách a vykročila opačným smerom.

Starý Wilkie sa sprisahanecky naklonil k chlapcom. „Typická tínedžerka, hovorí, že život na vidieku je nuda, a chce byť len v Londýne, chodiť po nákupoch a stretávať sa s kamarátkami. Vždy taká nebola – keď bola malá, páčilo sa jej tu. No, ale Londýn a juh sú na tom teraz tak zle, že jej tu je lepšie, kým všetko prehrmí...“

Z diaľky zaznel Stephanin hlas: „Starký, tak ideš, alebo nie?“

Starý Wilkie sa vystrel. „Vy a ostatní z vašej skupiny zostanete s veliteľom nablízke.“

Will a Chester si vymenili pohľady. Drake ich výslovne varoval, aby tomuto človeku o sebe nič nehovorili.

„Ešte nevieme,“ odvetil Will.

„No, ak máte seriózny záujem o výcvik – vojenský výcvik –, mohli by ste skúsiť stromovú cestičku,“ povedal Wilie.

„Čo je to?“ spýtal sa Will.

„Začína sa tu.“ Starý Wilkie ukázal na rebrík na kovovom ráme, ktorý bol postavený okolo kmeňa mohutnej borovice, potom zdvihol prst hore ku konárom a chlapci videli, že medzi stromami sa niečo kľukatí.

„Je to prekážková dráha, ktorú som kedysi vybudoval pre veliteľa,“ vysvetľoval starý Wilkie. „Desiata paradesantná brigáda v Aldershote ten nápad odkukala, ale moja dráha je väčšia a lepšia. Udržiavam ju v dobrom stave, aj keď veliteľ sa jej nedotkol už celé roky.“ Starý Wilkie sa usmial na chlapcov. „Stephanie po nej prebehne ako namydlený blesk. Mali by ste ju vyzvať na súboj – uvidíme, či to zvládnete rýchlejšie.“

„Dobrý nápad,“ prikývol Will.

„Áno, to by sme mali,“ pridal Chester nepresvedčivo a očami sledoval kovovú konštrukciu, ktorá sa vinula cez tri koruny stromov.

„Nuž, páni, musím ísť. Dúfam, že sa ešte stretneme,“ povedal starý Wilkie. Pohvizdujúc vykročil za Stephanie.

„Tam hore ma nedostaneš,“ povedal Chester a potom sa usmial. „Iba keby sa Stephanie chcela pretekať. Je fakt pekná, však?“ Našpúlil pery, akoby sa nad niečím zamyslel. „Musím sa priznať, že po tom, čo spravila Martha, sa mi ryšavé baby sprotivili, ale som pripravený spraviť výnimku.“ Na tvári mal zasnený výraz.

„Takže sa ti páči viac ako Elliottová?“ doberal si ho Will.

„No... ehm...“ koktal Chester zahanbene.

Will prekvapene pozrel na kamaráta. Nečakal, že tú otázku vezme vážne.

„Teraz sa s Elliottovou veľmi nestretávame, však?“ vyprskol Chester. „Stále je vo svojej izbe, donekonečna sa kúpe, robí si manikúru a samé dievčenské veci.“

Will prikývol. „Povedala mi, že ju bolí chrbát... že ju stále bolia plecia.“

„Tak ide možno len o to a necíti sa dobre,“ usúdil Chester. „No vôbec nie je taká ako kedysi. Akoby zmäkla.“

„To je pravda,“ prisvedčil Will. „Odkedy sme tu, veľmi sa zmenila. Začínam si o ňu robiť starosti.“

